

2020'LERİN DİSK'İ • EMEĞİN TÜRKİYE'Sİ

Demokrasi, eşitlik, dayanışma!

Toplumcu bir ekonomi!

İnsan onuruna yaraşır bir çalışma yaşamı!

Neoliberal ekonomik modelin ve otoriter siyasal rejimin tahrip ettiği,

- Demokrasiyi yeniden kurmak, sosyal ve ekonomik hakları yeniden kazanmak ve geliştirmek için,
- Toplumsal zenginliğe el koyan yüzde 1'in değil, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumsal zenginliği yaratan toplumun yüzde 99'unun hakları ve çıkarları için, toplum yararını temel alan toplumcu ve kamucu bir ekonomik politika için,
- Emeğin ekonomik, sosyal ve sendikal haklarının güvence altına alındığı bir çalışma yaşamı için,

DİSK mücadeleye çağırıyor!

NEOLİBERALİZME VE OTORİTER REJİME SON!

40 YILLIK NEOLİBERALİZM VE KAPİTALİST KÜRESELLEŞMEDEN SONRA DÜNYA

Neoliberalizm ve kapitalist küreselleşme iflas etti!

Dünya çapında işçi sınıfı büyüyor, ücretli emek yaygınlaşıyor; işçileşme (proleterleşme) toplumun çok geniş bir kesimini içine alarak genişliyor. Bir yandan ücretli çalışma yaygınlaşırken, öte yandan ücretlilerin, yoksul halkların toplumsal zenginlikten aldığı pay azalıyor. Dünya servetinin küresel, toplumsal ve sınıfsal dağılımında da ciddi bir çarpıklık yaşanıyor.

1980'lerden bu yana dünyada ve Türkiye'de dizginsiz biçimde uygulanan neoliberal ekonomi politikalarının ve kapitalist küreselleşmenin sonuçları dünya ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için yıkım oldu. Bu yıkıma insanlığı ve tüm canlıları tehdit eden ekolojik kriz de eşlik ederken; emperyalistlerin yürüttüğü savaşlar sonucu yerinden yurdundan edilen mülteciler ile büyük bir insanlık krizi yaşandı.

40 yıllık neoliberalizm ve kapitalist küreselleşme süreci işçi sınıfının iki yüzyıllık mücadelesi ile elde ettiği sosyal, ekonomik ve sendikal hakları tahrip etti. Emegın hakları dünyanın neredeyse her yerinde saldırıya uğradı.

Kamu ekonomisinin ve kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesi sonucunda emekçilerin sosyoekonomik kazanımlarında ciddi kayıplar yaşanırken kamu kaynakları sermayeye peşkeş çekildi. Sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik giderek kamusal haklar olmaktan çıkarıldı ve ticarileştirildi. Sermayenin azalan kâr oranları kamusal alanlar özelleştirilerek telafi edilmeye çalışıldı.

Sosyal haklar budandı, çalışma hayatı güvencesiz, esnek ve eğreti hale geldi. Güvenceli işler azalırken, emekçilerin ezici çoğunluğu güvencesiz işlerde çalışmakla veya işsizlikle yüz yüze kaldı. Sendikal haklar sanayileşmiş Kuzey ülkeleri de dahil olmak üzere büyük bir erozyona uğradı.

Kapitalist küreselleşme ve neoliberalizm döneminde;

Vaat ve iddia edilen aksine gezegenimize demokrasi gelmedi. Tersine neoliberalizm, otoriter rejimlere ihtiyaç duydu. Otoriter rejimler siyasal ve sosyal hakları baskı altına alarak küresel sermaye için dikensiz gül bahçeleri yarattı. Öte yandan pek çok ülkede seçmenlerin ve emekçilerin bir kısmı kapitalist küreselleşmenin yarattığı sosyal tahribata duydukları tepkiyle otoriter popülist aşırı sağ hatta neofaşist siyasal akımlara destek vermeye başladı.

Kapitalist küreselleşme emegın haklarının ve demokrasinin tahrip edilmesine yol açtı. Siyasal haklar giderek daha fazla baskı altına alındı. Hukukun üstünlüğü yerini piyasanın üstünlüğüne bırakmaya başladı. Otoriter rejimler demokrasi ve sosyal haklar için yeni bir tehdit haline geldi. Üst örgütümüz Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu-ITUC'un altını çizdiği gibi çıkarıcılık, dayanışma yokluğu, bencillik, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık, aşırı sağ ve popülist siyasi partilerin etkisi arttı. Barış değil işgal, emperyalist müdahale ve savaş yaygınlaştı.

Dünya devasa bir kapitalist kumarhaneye dönüştü. Bu kumarhaneden en kazançlı çıkanlar spekülâtör sermayedarlar ve finans sermayesi oldu. Yeni finansal araçlar ve borçlandırma mekanizmaları ile emekçiler daha fazla borçlandırıldı.

Kapitalist küreselleşme sermayenin sınırlarını ortadan kaldırırken emeğe daha çok sınır ve baskı geldi; sermayenin serbestçe dolaştığı bir dünyada emekçilerin kendi ülkelerine hapsedilmelerine veya başka ülkelerde "en alttakiler" olmalarına yol açıldı.

Yabancı ve göçmen düşmanlığı arttı; göçmenler ve mülteciler büyük trajediler yaşadı. Aşırı sağ-otoriter siyasal akımlar bu iklimden, yani göçmen ve mülteci karşıtlığından beslendi. Emekçiler giderek daha fazla birbirinin rakibi haline getirildi.

Neoliberalizm ayrımcılığın daha da artmasına yol açtı. Kadınlara, gençlere, yaşlılara, göçmenlere ve mültecilere yönelik ayrımcılık derinleşti.

40 yıllık kapitalist küreselleşme, gezegenimizi hızla ekolojik bir felakete doğru sürükledi. Neoliberal politikalarla daha fazla artan kâr hırsı ile enerji, tarım, kentleşme ve ulaşım gibi alanlarda yürütülen politikalar sonucu doğa ve ekosistemler geri dönülemez bir yıkımla karşı karşıya kaldı. Ülkemizde ise ormanlar, dağlar, göller, akarsu yatakları, su kaynakları ve tarım alanları talan edildi.

Bütün bu gelişmeler bireyciliğin yüceltilmesine, çıkarıcılığın, eşitsizliğin yaygınlaşmasına, adaletsizliklerin meşru görülmesi görülmesine yol açtı. Eşitlik, adalet, dayanışma, kamusalılık gibi değerler aşındı.

Ve nihayet 2008 dünya ekonomik krizi neoliberal küreselleşmenin tıkanıp ortaya koydu. 40 yıllık hikâye bitti. Ancak neoliberal zihniyetin ve ideolojisinin aynı şekilde sona erdiği söylenemez. Neoliberalizmin emekçilerin zihninde yarattığı tahribata karşı yeni bir toplumsal değerler bütünü savunmak ve bunlar için mücadele etmek zorunludur.

Neoliberalizme ve kapitalist küreselleşmeye karşı tüm dünyada mücadele edenlerin dediği gibi: Başka bir dünya mümkün ve hatta başka bir dünya şart! Kapitalist küreselleşme karşısında her türlü sömürüye karşı işçi sınıfının uluslararası dayanışması her zamankinden daha büyük bir ihtiyaçtır.

Şimdi yeniden bu değerleri sahiplenmek ve savunmak gerekiyor. Toplumda büyük erozyona ve toplumsal değerlerin kaybedilmesine yol açan gidişata karşı toplumu ve insanı, toplumsal ve insani değerleri savunmak gerekiyor.

NEOLİBERALİZM VE OTORİTERLEŞME KISKACINDAKİ TÜRKİYE

Türkiye 40 yıldır neoliberal küreselleşme politikalarının cenderesindedir. 24 Ocak ve 12 Eylül ile başlayan iktisadi açıdan liberal, siyasal açıdan otoriter ve baskıcı rejim giderek kurumsallaştı.

Geçmişte de kalıcılık kazanamayan demokratik uygulamalar adım adım tahrip edildi. Önemli eksikleri olsa da nispi bir güç dengesine dayanan parlamenter rejim yerine otoriter başkanlık rejimi getirildi. Türkiye ağır bir demokrasi krizi içine girdi. Kuvvetler ayrılığı ortadan kalktı, tüm kuvvet tek kişide toplandı, denge ve denetleme mekanizmaları işlemez oldu. Yargı bağımsızlığını ve tarafsızlığını tamamen yitirdi; uluslararası antlaşmalar bir kenara atıldı.

Seçilmiş belediye başkanları görevden alınarak halk iradesine ağır darbe vuruldu. Olağanüstü hâl durumu olağan uygulamaya dönüştü. Halk iradesi silinmek istendi. Özellikle OHAL döneminde hukuksuz olarak çalışma hakları gasp edilen işçi ve emekçiler aileleri ile birlikte açlığa, sefalete mahkûm edildi.

12 Eylül darbesi sonrasında askeri zor ile uygulanan neoliberal politikalar neredeyse kesintisiz sürdü. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana yaratılan ekonomik değerler tek tek satıldı. Özelleştirmeler ile Türkiye'nin kamusal birikimi yok edildi. Kamu ekonomisi özelleştirildi ve kamu hizmetleri ticarileştirildi. İşçi sınıfının kazanımları saldırıya uğradı; sağlık, sosyal güvenlik ve eğitim alanları başta olmak üzere sosyal haklar paralı hale getirildi, metalaştırıldı.

Çalışma hayatında güvencesizlik arttı. Esneklik uygulamaları ile işçi sınıfının kazanımları ve koruyucu düzenlemeler zayıflatıldı. İş hukukunun koruyucu düzenlemeleri birer birer ortadan kaldırıldı. Çalışma yaşamı sadece güvencesiz değil, güvenliksiz bir hal aldı. Çalışırken ölüm, iş cinayetleri azalmak bir yana arttı.

Sendikal haklar ağır baskılarla yüz yüze kaldı. Sendikal haklar hem yasal düzeyde hem uygulamada aşındı. Bunun sonucunda sendikalaşma ve toplu pazarlık kapsamı ciddi biçimde zayıfladı. Türkiye işçi sınıfının yüzde 90'dan fazlası sendikal korumadan yoksun bırakıldı. Grev hakkı devlet tarafından sistematik biçimde ihlal edilerek kullanılamaz hale getirildi. İşçi sınıfı, temel haklarını ve demokratik kazanımlarını talep etme konusunda baskı altına alındı.

Bu ortam içinde gelir eşitsizliği artarken, ortalama ücretler asgari ücret düzeyine yaklaşmaya başladı. Ağır vergi yükü işçilerin gelirlerini aşındırdı. Bunlara kamusal hakların giderek paralı hale gelmesi eklenince emekçilerin geçim şartları olağanüstü zorlaştı; satın alma gücü düştü ve yoksullaşma arttı. Bu sürecin doğal bir sonucu olarak işçi sınıfı ve emekçiler finansal araçlar yoluyla daha fazla borçlandırıldı.

AKP hükümetleri neoliberal küreselleşmenin sözde nimetlerinden faydalanarak ucuz yabancı kaynağa dayalı bir büyüme modeli uygulamaya çalıştı. Hem 2008 hem 2018 krizinde ciddi darbeler alan bu model artık sürdürülemez hale geldi.

Ekonomi küçülürken enflasyonun yükseldiği koşullarda yaşanan 2018 krizi, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun yüzde 99'u için yıkıcı etkiler yarattı. Ekonomideki küçülme ciddi istihdam kayıplarına yol açarken çalışanların yoksullaşması işsizlikle birleşti. Bunun sonucu olarak krizin faturasını emekçiler ödedi, ödüyor.

İşsizlik kronikleşti. Türkiye 4,5 milyon civarında resmi işsiz, 7 milyonu aşkın gerçek işsiz olduğu; gençler, kadınlar ve yüksek öğrenim mezunları arasında işsizliğin ürkütücü boyutlara ulaştığı bir ülke haline geldi. Türkiye ekonomisi yeni iş yaratamıyor, dahası ciddi bir istihdam kaybı yaşıyor.

AKP hem kriz döneminde hem de 20 yıla yaklaşan iktidarı döneminde işsizlikle mücadelede başarısız oldu. AKP öncesi dönemde yüzde 8 civarında olan yıllık ortalama dar tanımlı işsizlik, AKP döneminde yüzde 11'e yaklaştı. Krizle birlikte enflasyon fırladı ve emekçilerin geçim derdi büyüdü.

Krizin faturasını emeğe kesmek için IMF'nin önerdiği politikalar Yeni Ekonomi Programı'na (YEP) yazıldı. IMF, "geriye dönük enflasyona dayalı ücret saptama sistemi ortadan kaldırılarak, asgari ücret artışı hedeflenen enflasyon ve verimliğe paralel saptanarak, işgücü piyasası esnekliği sağlanmalı. Kıdem tazminatı yeniden düzenlenmeli" taleplerini gündeme getirdi. Hükümet, IMF tarafından önerilen ücret artışlarının hedeflenen enflasyona göre yapılması ve işgücü piyasasının esnekleştirilmesi politikalarını benimsedi.

Kuşkusuz Türkiye'nin bu koşullarda tıkanıp kalması ve toplumsal bir dönüşümü sağlayacak hareketlenmeyi yaratamaması, emeğin içinde bulunduğu koşullarla yakından ilişkilidir. Özellikle son 20 yıllık dönem içinde ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan neoliberal zihniyet yaygınlaşırken, sendikal hareketin bir bölümü siyasal iktidara yapışık hale gelmiştir. İflas etmiş 40 yıllık neoliberal politikalarla krizden çıkılamaz, iş yaratılamaz, adil bir gelir dağılımı sağlanamaz!

DİSK'İN MÜCADELE HEDEFLERİ

Özetle, 40 yıllık neoliberalizm ve kapitalist küreselleşme dünyayı ve ülkemizi daha da yaşanamaz hale getirdi.

Şimdi neoliberalizme, kapitalist küreselleşmeye ve otoriter rejime karşı emeğin ve toplumun yüzde 99'unun çıkarlarını güvenceye almak, insanı, toplumu ve kamu yararını esas alan yeni toplumsal değerler yaratmak ve bu yönde bir toplumsal değişimi gerçekleştirmek için; emeğin dünyası ve Türkiye'si için mücadele zamanıdır.

İşçi sınıfı nasıl iki yüzyıllık mücadelesi ile ekonomik, sosyal ve siyasal haklarını elde etmişse, bugün de işçi sınıfı için neoliberalizmin tahrip ettiği bu hakları yeniden kazanma, emeğin yararına bir toplumsal değişimi sağlayabilme; emeğin dünyasını ve Türkiye'sini inşa etme zamanıdır.

TÜRKİYE İÇİN DEMOKRASİ

• DİSK 2020'lerin Türkiye'si için insanı, toplumu ve kamu yararını esas alan ve bu değerlere dayalı emeğin dünyasını ve Türkiye'sini savunuyor.

- DİSK, demokratik, katılımcı, çoğulcu, eşitlikçi ve güçler ayrılığına dayalı insan haklarını esas alan bir siyasal rejim için mücadele ediyor. DİSK, otoriter rejime karşı demokrasiyi savunuyor.
- DİSK, tek adam rejimi olarak şekillenen başkanlık rejimine karşı demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti anlayışının hâkim olduğu bir memleket istiyor. DİSK, demokratik ve özgür bir memleket için insan haklarına dayalı bir anayasa ihtiyacını vurguluyor.
- DİSK, toplumu kutuplaştıran, çatıştıran politikalara karşı çok sesliliği ve çoğulculuğu; savaş ve çatışmaya karşı yurttta, bölgede ve dünyada barışı esas alan bir politika istiyor.
- Halk iradesine saygı demokratik toplumsal yaşamın temelidir. Halk iradesi, halkın kendi ihtiyaçları ve talepleri üzerinde söz sahibi olması ve bunu sağlayacak siyasal-kurumsal yapılarda egemen olmasıyla gerçekliğe dönüşür. Demokratik toplumsal hayatın vazgeçilmez ilkesi olan halk iradesine saygı için devlet demokratikleştirilmelidir.

TOPLUM İÇİN EKONOMİ

- DİSK, bir avuç sermayedar ve zenginin yararına işleyen, toplum ve kamu yararını, toplumsal ve kamusal çıkarları tahrip eden, toplumsal kaynakları rant uğruna talan eden neoliberal ekonomik politikalar yerine, toplumun yüzde 99'unun çıkarlarını esas alacak toplumcu/kamucu politikaların uygulanmasını savunuyor.
- DİSK, iflas etmiş neoliberal dogmalar yerine halkın yaşamını iyileştirecek, işsizlere iş bulacak, daha iyi işler yaratacak, daha iyi ücretler sağlayacak bir ekonomi politikasını savunuyor.
- DİSK, emeğin haklarını, insanca çalışmayı, toplumsal gelirin adil yeniden dağılımını, katılımcı demokrasiyi, toplumsal cinsiyet eşitliğini ve herkesin sosyal güvenliğini sağlayan yeni bir kalkınma modelini savunuyor.
- DİSK, başta sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik olmak üzere temel toplumsal ihtiyaçların, eşit, parasız, nitelikli ve ulaşılabilir olmasını istiyor.
- DİSK, verginin adaletli bir şekilde yaygınlaştırılmasını ve toplumda çok kazananların daha çok vergi vermesinin sağlanmasını istiyor. DİSK, dolaylı vergilerinin toplam vergi gelirleri içindeki payının düşürülmesini için mücadeleye çağırıyor.
- DİSK, temel mal ve hizmetlerin üzerinden KDV alınmamasını; elektrik, su, doğalgaz, ulaşım ve iletişim üzerindeki tüketim vergilerinin kaldırılmasını savunuyor.

İNSAN ONURUNA YARAŞIR ÇALIŞMA YAŞAMI

- DİSK, İnsan Hakları Evrensel Beyanname, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi, Avrupa Sosyal Şartı ve temel ILO sözleşmelerinin uygulanmasını savunuyor.
- DİSK, işçi sınıfı ve tüm emekçiler için insan onuruna yaraşır bir çalışma ortamı ve yaşam istiyor. İnsan onuruna yaraşır bir çalışma ortamı, sosyal güvence, işçi sağlığı ve iş güvenliği, ayrımcılık yasağı, grevli toplu iş sözleşmeli sendikal haklar ve insanca yaşamaya yetecek bir gelir sağlayan güvenceli iş demektir. DİSK, Uluslararası Çalışma Örgütü-ILO'nun, 100 yılını geride bıraktığı 2020'lerde, "insan onuruna yaraşır çalışma" ilkesinin ödünsüz uygulanmasını talep ediyor.
- DİSK, ekolojik bir felaketin ve iklim değişikliğinin toplumsal yaşamı derinden etkilediğinin bilinciyle, emekçiler için insanca bir çalışma ortamı ve yaşam talebinin insanca yaşanacak bir çevre olmadan mümkün olmadığını altını çiziyor.
- DİSK, sendikalaşma önündeki engellerin kaldırılmasını ve ILO standartlarına uygun sendikal hakların sağlanmasını, bunun için 6356 sayılı Yasa'nın değiştirilmesini istiyor.

- DİSK, herkesin çalışması için herkesin daha az çalışması ilkesinden hareketle 37,5 saatlik çalışma haftası istiyor.
- DİSK, kamunun daha fazla ve güvenceli işler yaratmasını, kamu hizmetlerinin artırılmasını istiyor. Eğitim, sağlık ve sosyal güvencilikte daha fazla kamusal istihdamın sağlanması için çalışmalar yürütülmesini savunuyor.
- DİSK, barajsız, engelsiz sendikal haklar, çok düzeyli toplu pazarlık hakkı, hak grevi, dayanışma grevi ve genel grevi de kapsayan grev hakkını savunuyor; grev erteleme/yasaklama rejimine son verilmesini istiyor.
- DİSK, çalışma yaşamında ayrımcılığa karşı etkin biçimde mücadele edilmesini, işe erişimde ve çalışma sırasında tüm ayrımcılık biçimlerinin ortadan kaldırılmasını istiyor.
- Kadınlara yönelik ayrımcılık sosyal yaşamın her alanında varlığını sürdürüyor. Her geçen gün şiddetin çeşitli biçimlerine maruz kalan ve erkekler tarafından öldürülen kadınların sayısı artıyor. Toplumsal yaşamdaki bu ayrımcılık emeği "ikincil" olarak görülen kadınları, çalışma yaşamında da doğrudan etkiliyor. Evde ve sokakta sistematik olarak ayrımcılığa uğrayan kadınlar çalışma hayatında da yıldırma, üretim baskısı ve ücret eşitsizliği gibi şiddetin ve tacizin çeşitli biçimleriyle yüz yüze kalıyor. DİSK, kadınların çalışma hayatında karşılaştıkları ücret eşitsizliği, ayrımcılık, şiddet ve tacizle etkin mücadele için ILO'nun 190 sayılı Şiddet ve Taciz Sözleşmesi'nin Türkiye tarafından onaylanmasını için mücadeleye çağırıyor.
- DİSK, toplumsal yaşamda ve işyerlerinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanmasını ve kadınlara karşı şiddetle mücadelenin etkin bir biçimde yürütülmesi için İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmasını istiyor.
- DİSK, kadınlar ve gençler için yaşanabilir, gençlerin ve kadınların kendilerini daha güvende hissedebileceği bir ülke istiyor.
- DİSK, taşeronluk sisteminin özel ve kamu tüm işyerlerinde yasaklanmasını, kadro yalanı adı altında kamu idarelerine ve belediye şirketlerine geçişleri yapılan yüz binlerce işçinin eşit ücret ve haklar temelinde gerçek bir kadro hakkını, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarını özgürce kullanabilmesini savunuyor.
- DİSK, ülkemizdeki göçmen ve mültecilere yönelik ırkçı ve ayrımcı bakış açısı karşısında durarak, işçi sınıfının bir parçası olan bu işçilerin güvencesiz ve ucuz işgücü olarak görülmesi karşısında, sendikal ve sosyal güvenlik haklarının sağlanmasını savunuyor.
- DİSK, asgari ücretin tümüyle vergi dışı bırakılmasının, yüzde 15'lik ilk vergi dilimi oranının yüzde 10'a düşürülmesi gerektiğini savunuyor. DİSK, yüksek gelir gruplarının vergi oranlarının artmasını, kurumlar ve servet vergisinin payının kurumlar ve servet vergisinin payının artmasını istiyor.
- DİSK, işçi sınıfının en önemli kazanımı olan kıdem tazminatı hakkının ortadan kaldırılması ve sermayeye ve iktidara yeni kaynak yaratma amacını taşıyan fon sistemine şiddetle karşı çıkarken, kıdem tazminatı kapsamının ve yararlanma koşullarının genişletilmesini savunuyor.
- DİSK, işsizlik sigortasının işsizler için kullanılmasını ve yararlanma koşullarının kolaylaştırılmasını savunuyor. İşsizlik sigortası fonundan yararlanma ilk aşamada 600 günlük yararlanma koşulu 180 güne indirilerek kolaylaştırılması istiyor.
- DİSK, kamusal emeklilik sisteminin tasfiyesi adımı olan zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemine (BES) karşı çıkarken, emeklilik yaşının düşürüldüğü, emekli aylıklarının yükseltildiği bir kamusal emeklilik sistemini savunuyor.
- DİSK, emekli aylıklarının güncellenmesini ve insan onuruna yaraşır hale getirilmesini ve emekliler arasındaki eşitsizliklerin giderilmesi istiyor. DİSK ayrıca Emeklilikte Yaşa Takılanların (EYT) sorunlarının adil bir biçimde çözülmesini savunuyor. Bu amaca ulaşabilmek için ilk aşamada, emekliler ve hak sahiplerinin aylık geliri asgari ücretin altında kalmayacak şekilde belirlenmesi için mücadele edilmesini savunuyor.

SONUÇ

İnsanca yaşayabilmek ve geleceğe umutla bakabilmek için neoliberalizmin ve otoriter rejimin tahribatlarını ortadan kaldıracak ve harcında eşitlik, özgürlük, demokrasi, sosyal ve ekonomik haklar olan emeğin dünyasını ve Türkiye'sini inşa etmek mümkün ve zorunludur.

DİSK, ülkenin tüm değerlerini üreten işçi sınıfının, ülkemizi emeğin Türkiye'si olarak yeniden inşa etme iradesini ortaya koyar.

Emeğin Türkiye'si, sermayenin değil halk egemenliğinin, sömürüye karşı, emeğin hakları için, toplumsal zenginliğe el koyan yüzde 1'in değil, toplumun yararını esas alan ekonomi politikaları içerir.

- Emeğin Türkiye'si insan onuruna yaraşır bir iş ve ücret, kamusal sosyal güvenlik ve sendikal hakların eksiksiz güvence altına alınması demektir.
 - Emeğin Türkiye'sinde çıkarıcılık, rekabet ve dışlanmaya karşı dayanışmanın geliştirilmesi hedeflenir.
 - Emeğin Türkiye'si çok sesliliği, çoğulculuğu, yurttta, bölgede ve dünyada barış politikasını benimseyen demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletinin egemenliğini esas alır.
 - Emeğin Türkiye'si, sosyal hukuk devleti ilkesine dayalı demokratik bir anayasa ile güvence altına alınmalıdır.
- DİSK, 2020'lerde insanca yaşanacak bir ülke, insan onuruna yaraşır bir çalışma yaşamı için mücadeleye çağırıyor!

